

AJUDANT A VIURE

La experiència de Emaús

Aquells dos deixebles de Jesús (cf. Lc 24) marxaven frustrats perquè les coses no havien sortit com ells esperaven. Hi havia signes que aconsellaven revisar la seva decisió («algunes dones havien anat al sepulcre i deien que...») però no en donaren crèdit. Havien retallat el seu nivell de pertinença afectiva al grup i fugien envers experiències que els donessin més satisfaccions. Si s'haguessin fiat d'aquelles dones, —primers testimonis del Ressuscitat— tot i que al segle primer el seu testimoni no valia davant cap tribunal, s'haguessin estalviat el viatge.

Avui, la comunitat cristiana segueix posada a prova en molts indrets i a vegades sembla que tria «fugir» o «distanciar-se»... Així no sembla probable que puguem oferir l'esperança que ens dóna el Ressuscitat. Hauríem de recuperar l'estil del mateix Jesús, tot i que el món sembla que no vol fiar-se'n.

Per a donar esperança hem de protagonitzar testimonis i experiències salvadores, de paraula i d'obra, que progressivament portin cap el rencontre («Jesús se'ls acostà i caminava amb ells...»). Hem d'aprendre i practicar la pedagogia de Jesús per arribar a poder compartir des de dins tantes històries de germans nostres que van conversant pel camí de la vida, buscant i fent-se preguntes. Però per això cal caminar al seu pas, amb discreció i respecte, sense envair-los.

En el text de referència es diu que «els seus ulls eren incapaços de reconèixer-lo» (v. 15) però seguiran parlant amb ell perquè Jesús sembla amigable i, quasi naturalment, l'introduiran en la conversa. Ell hagués pogut intervenir il·luminant-los en un instant però la seva metodologia és l'estímul progressiu, la pregunta oportuna, fent sortir la qüestió gradualment i omplint de signes la història ordinària per a que se'l reconegui. No els corregeix dient-los que estaven equivocats, sinó fent que ells mateixos posin en clar allò que tenen dintre. Fa la pregunta justa sobre l'objecte de la conversa i sobre el seu estat d'ànim (v. 17).

Aquesta experiència ensenya que, encara que s'hagi bloquejat l'esperança i la confiança, quan ells tornen novament a ser capaços d'amistat, d'acollida, i fan lloc al peregrí i el conviden a casa i el fan seure a taula, és quan el «reconeixen», quan se'ls manifesta, i quan tenen experiència de salvació, de Jesús viu, en aquell gest ritual del «partir el pa» (l'àpat eucarístic).

Alimentarem l'esperança a base de relacions interpersonals plenes, com ho és l'experiència mil vegades repetida de la Fracció del Pa en la qual el Senyor apareix velat, però hi és present. Únicament el gest de partir-se, de donar-se, aclareix les coses fins al fons. L'experiència del compartir fa «abusar el cor» (v. 32).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

El dol com a oportunitat de creixement

En el *Full Dominical* del 5 d'abril vàrem presentar la «Jornada d'Acompanyament al dol i malaltia» que va tenir lloc a Lleida el propassat divendres 20 de març. Ens faltava dir unes paraules del ponent de la tarda.

En la vida humana, «l'única certesa és l'incertesa». Veritat o saviesa, cadascú haurà d'anar responen, modelant la seva pròpia existència. El religiós italià P. Arnaldo Pangrazzi, president de l'Associació italiana de pastoral sanitària i del comitè europeu de pastoral «care and counselling», va anar teixint les seves reflexions a l'entorn d'aquesta certesa.

Aprendre a viure és desprendre's de totes aquelles seguretats que poden donar-nos la il·lusió de poder-ho tot. La mort ens envia a la nostra fragilitat, a la nostra feblesa, que ens permet mirar la vida diferent i, en aquest sentit, la mort és transformació i ajuda a omplir la vida.

Les pèrdues duen els humans a reflexionar sobre la provisionalitat de tots els béns i de tots els vincles afectius. Ser conscients d'això pot entristir-nos, però, simultàniament, ens orienta a interioritzar veritats fonamentals de la vida, com:

La consciència que som fills, no propietaris de la natura; conèixer els límits i les imperfeccions de la condició humana; la precarietat i la transitorietat de tot; perdre la il·lusió de la immortalitat; som éssers creats i depenem de Déu, descobrir allò que és important en la vida.

El conferenciant va afirmar que, en la nostra societat, hi ha una crisi dels grans relats simbòlics religiosos, que podien respondre a qüestions sobre la vida i donaven sentit al més enllà. No hi ha respostes, però les preguntes continuen sent-hi. Tenim les mans buides.

A Lleida, Parlament de les Religions

Des de fa cinc anys, el grup de Lleida de diàleg interreligiós ens vam adherir a la creació de la Xarxa Catalana d'Entitats de Diàleg Interreligiós i hem estat participants i col·laboradors dels tres Parlaments Catalans de les Religions que s'han celebrat (Barcelona, Manresa i Alacant).

Ara tenim el repte de crear el pròxim Parlament Català de les Religions a la ciutat de Lleida. I ens sentim molt orgullosos i feliços, al temps que molt compromesos i responsables per tal que aquest Parlament ofereixi allò que ens mou: L'Esperit és la presència de la dignitat en els actes humans. Allò que està sostenint la vida de cada individu i que li proporciona bellesa i virtut. L'Esperit és el que sosté i, al mateix temps embolcalla l'humanitat, al planeta, i a tot allò que existeix. Com diu Raimon Pànikkar és la «transcendència de la immanència».

Per això, el IV Parlament Català de les Religions a Lleida té com a títol «**Espiritualitat, dona i societat**». Oferim un espai i un temps per dialogar i compartir experiències en el que l'esperit esdevé en la persona i marca una empremta per sempre. Emprems inesborrables, inesborrables, místiques... en una paraula espirituals. Les experiències viscudes, les reflexions profundes i algunes propostes de millora entorn al paper de la Dona, en un món socialment complex i heterogeni, seran el punt clau del Parlament. Vivint en una societat laica i plural, aquestes emprems no poden ser evitades, ni esborrades per culpa dels esdeveniments històrics, culturals, econòmics i socials. Però han d'encaixar obertament en la societat ja que tampoc l'espiritualitat és patrimoni de les religions. L'espiritualitat és patrimoni de la humanitat.

El IV Parlament de les Religions vol anar més enllà de les religions. Volem anar al nex de coneixement d'una realitat

que s'ha silenciada culturalment, encara que es desvetlli en el silenci de la pròpia vida. I el volem expandir a través de la veu femenina. Un objectiu: Recuperar el valor espiritual i social de la dona com a fonament de la pau a la humanitat.

Un espai per parlar, un espai per al silenci i un espai per comprendre i aprendre a conivir en la diversitat cultural i religiosa. Això vol ser el IV Parlament de les Religions 2009: Un punt de trobada de gent per a qui l'ésser humà és un ésser obert a allò que el depassa, un ésser que troba una força i orientació que va més enllà d'allò que sap i d'allò que sent. Dit planerament, el IV Parlament Català de les Religions 2009 reuneix gent del nostre país i d'arreu del món, de totes les tradicions religioses i de totes les recerques espirituals, que tenen el desig d'enriquir-se mútuament, de compartir il·lusions i inquietuds de treballar plegats per afrontar els grans reptes de la humanitat. I el Parlament és obert també a aquelles persones que, sense ser religioses, valoren les contribucions que les religions poden fer a la construcció d'un món millor.

El Parlament no vol ser una trobada reservada a experts ni de líders o caps d'entitats religioses o de pensament que intercanvien els resultats de la seva recerca. El Parlament és sobretot una trobada de gent «de base» que es representa a ella mateixa. Per això vol ser i ha de ser una trobada de molta gent que no pren cap decisió, excepte la més important: la de consolidar el seu procés de transformació personal i de transformació del món, comprometre's a escoltar i actuar per fer-se millor i fer un món millor. Quines religions i espiritualitats s'hi apleguen? Literalment, totes. El Parlament no estableix fronteres. Tothom que tingui una preocupació honesta per la recerca espiritual i el millorament de la condició humana hi és benvingut.

DIUMENGE II DE PASQUA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▶ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor.*

Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.

Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.

Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dona testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó».

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas».

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat». No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «Perquè m'has vist has cregut? Felïços els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía. Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado. Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

▶ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

Pau predica el Crist ressuscitat a l'Areòpag d'Atenes. Tapís del segle XVI. Palau Reial. Madrid

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

Tomás, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomás con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomás: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métela en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomás: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

COMENTARI

Accés al Crist Ressuscitat. La clau de la comunitat

Si Crist ha ressuscitat però la porta de la nostra vida està tancada a l'acció de l'Esperit, és com si no hagués passat res. Per això, aquest temps pasqual anirem buscant les claus que obren la porta a l'acció de l'Esperit. La Paraula de Déu és molt rica, però val la pena subratllar alguns aspectes concrets que ens ajudin a obrir-nos a la joia de la resurrecció. Ara contemplem la tendresa de Déu a les palpentes... un dia veurem Déu *cara a cara*...

Nosaltres, com Tomàs, creiem sense haver vist. Tanmateix, no creiem ce-

gament, deixant-nos prendre la llibertat o la personalitat. Estem cridats a viure una fe adulta i joiosa. Per això tenim uns referents. El primer referent del Crist ressuscitat és la vida en comunitat. Així com Tomàs, mentre viu al marge de la comunitat no pot creure, però canvia de soca-rel quan comparteix la vida amb la comunitat, també nosaltres necessitem aquest suc de cultiu comunitari, que fa possible la fe.

Aquesta convicció fou molt ben expressada en el darrer paràgraf de la primera resolució del Concili Provincial Tarraconense quan «urgeix la revitalit-

zació, l'articulació i la vertebració de totes les comunitats cristianes, les qual tenen com a centre la persona de Jesucrist, per tal que siguin evangelitzadores i evangelitzades: fidels a ajudar gent molt diversa a refer la seva experiència de Déu, humils, fraternes i obertes a les altres comunitats».

Per què no ens decidim d'una vegada a aplicar aquesta resolució del Concili Provincial Tarraconense? Si ho posem en pràctica, la Pasqua d'aquest any serà ben diferent...

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8.
- **dimarts**: Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7b-15.
- **dimercres**: Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21.
- **dijous**: Ap 12, 10-12a / Sl 33 / 1Jn 5,1-5 / Jn 15,1-8.
- **divendres**: Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15.
- **dissabte**: 1Pe 5,5b-14 / Sl 88 / Mc 16,15-20.
- **diumenge** vinent, III de Pasqua (lit. hores: 3a setm.): Ac 3,13-15.17-19 / Sl 4 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48.

CENT ANYS DE LA SETMANA TRÀGICA

Congrés internacional a la Balmesiana sobre aquests fets

L'historiador P. Valentí Serra de Manresa ha escrit vuit breus articles per a la nostra publicació sobre els fets del juliol de 1909 a Barcelona, fets coneguts com la Setmana Tràgica i dels quals s'escau el centenari.

La Biblioteca Balmes, amb el suport i col·laboració de la Facultat de Teologia de Catalunya i altres institucions culturals de casa nostra, ha programat, sota la direcció del Dr. Ramon Corts, un congrés històric sobre els fets de la Setmana Tràgica en la perspectiva que ofereix el primer centenari dels esdeveniments. Aquest congrés comptarà amb la presència d'especialistes de renom internacional i tindrà lloc els dies 5, 6 i 7 de maig de 2009. A propòsit d'aquests esdeveniments revolucionaris que marquen la història social i política de la Catalunya del mil nou-cents cal assenyalar, de bell antuvi, que la forta oposició popular a la guerra del Marroc culminà amb els estralls de la «Setmana Tràgica» desenvolupats en diverses poblacions de casa nostra, talment

el fruit d'una revolta popular de signe antimilitarista i, també, anticlerical.

La revolta començà a la ciutat de Barcelona el 26 juliol de 1909 en contra de la voluntat governamental de resituar-se colonialment al Marroc (on Espanya tenia forts interessos miners a la zona del Rif), a través d'un contingent expedicionari format per més de quaranta mil homes, en gran part reservistes casats i amb fillada, i majoritàriament fills de Catalunya. Aquesta mesura del general Linares, ministre de la guerra del govern de Maura, fou vista com una provocació en contra de Catalunya. Per això el 26 de juliol els catalans organitzaren una vaga general com a mostra de protesta per la guerra del Marroc. Aquesta mobilització popular de caire antimilitarista es desbordà, però, en uns fets revolucionaris coneguts com la Setmana Tràgica, tal com veurem en l'article vinent.

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins de Catalunya

EL HIMNO AL AMOR

«Todo lo cree»

«Todo lo cree» (1Co 13,7); en el texto griego *panta pisteuei*. El amor cree en el otro. Tiene confianza en él. Nunca lo da por perdido. Cree en el núcleo bueno del otro. No hace

caso omiso del mal y de lo que está endurecido en el otro. Pero su mirada penetra a través de ello hasta el núcleo divino, hasta el deseo más íntimo de bien. En todo ser humano hay un deseo de ser bueno.

Pablo habla del Espíritu que habita en nosotros. Y donde el Espíritu habita en nosotros, allí somos sanos y santos, allí somos buenos. El amor es un don del Espíritu Santo. Por eso podemos creer que el Espíritu Santo obra en todo ser humano. El amor cree totalmente en el otro, porque sabe que Dios tiene preparadas muchas posibilidades para esta persona.

La frase «el amor todo lo cree» es para mí una exhortación a no dar por perdida a ninguna persona. Siempre que experimento una decepción, me agarro firmemente a esta frase. La decepción es también una realidad. Pero no me quedo paralizado en la decepción. A pesar de todas las apariencias, trato de creer que en el otro hay un deseo de ser bueno. Y reflexiono acerca de cómo puedo entrar en contacto con su deseo de bien.

Esta frase tiene también un significado decisivo para todos los agentes de pastoral y terapeutas. A veces tenemos la impresión de que un varón o una mujer han sido tan heridos desde su infancia que no es posible una salvación o mejora. A través de su piel endurecida trato de descubrir en él al niño interior herido, pero también al niño divino, e intento despertarlo amorosamente. Con los ojos del amor y de la fe trato de descubrir el núcleo bueno e íntegro que hay en él. Si creo en él, hago posible que también el otro crea en sí mismo y no se dé por perdido. Mi fe es para el otro un espacio donde también puede crecer su fe en sí mismo y en el bien.

Anselm Grün
(El Himno al amor de San Pablo, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

El derecho a la alegría

El beato P. Carlos de Foucauld, oficial del ejército francés, después trapense, luego misionero y mártir en África, solía hacerse la siguiente reflexión:

—«Nuestro Señor J.C. ha resucitado... Aquí radica el fundamento verdadero de nuestra alegría...

—Por muy triste que esté, cuando me pongo al pie del altar y digo a Nuestro Señor: «Vos sois infinitamente feliz. Nada os falta»... no puedo hacer otra cosa que añadir: «Entonces yo también soy feliz. No me falta nada. Sólo vuestra alegría... me basta».

Es una gran verdad: Dios es infinitamente feliz; es infinitamente santo; es infinitamente hermoso. La santa humanidad de Jesús tiene gloria y alegría infinitas... conquistadas por medio de sus sufrimientos...

Phil Bosmans afirma: «El mejor termómetro de la salud del cristiano, y la salud de sus comunidades es... la alegría».

La fundadora i beata Juana Jugan, en el día de Pascua de Resurrección, pedía a sus hijas que cuidaban a los ancianos pobres: «¡Vamos, hijas, a cantar! ¡Los ancianos tienen derecho a la alegría!».

J. M. Alimbau

SANTORAL

19. ✚ Diumenge II de Pasqua. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. Dilluns. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. Dimarts. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, mr.; sant Conrad de Parzham, rel. caputxí.

22. Dimecres. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i mrs.; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

23. Dijous. Sant Jordi, soldat mr. (s. IV), nat a Lidda i mort a Capadòcia, patró de Catalunya (1456); sant Gerard o Grau, bisbe; sant Adalbert (956-997),

bisbe de Praga i mártir; beat Gil d'Assís, rel. franciscà; beata Elena d'Udine, rel. agustina; beata Teresa-Maria de la Creu, vg. carmelitana.

24. Divendres. Sant Fidel de Sigmaringen, prev. caputxí i mr. a Suïssa (1622); sant Pere Ermengol, mr. mercedari (cap al 1304), de la Guàrdia dels Prats (Conca de Barberà); Conversió de sant Agustí; sant Gregori d'Elvira, bisbe; santa Maria-Eufràsia Pelletier, rel., fund. Congregació del Bon Pastor; sant Benet Menni, prev., fund. Gnes. Hospitalàries del Sagrat Cor (HSCJ); sants Cerasi i Febadi, bisbes.

25. Dissabte. Sant Marc, evangelista, cosí de Bernabé, deixeble de Pere i company de Pau; sant Ania, bisbe; santa Calixta, mr.

ENTREVISTA

JAUME BERDOY

4 anys de la nova diòcesi

El 15 de juny es compliran quatre anys des que es va erigir l'Arquebisbat de Barcelona en seu metropolitana amb els seus bisbats sufraganis de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Mn. Jaume Berdoy, vicari general de Sant Feliu de Llobregat i rector de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, passa balanç a aquests primers quatre anys de vida de la nova diòcesi.

Quines característiques identitàries té la nova diòcesi?

La primera i gran característica és que és nova, amb tots els avantatges i inconvenients que això comporta. Entre els avantatges, l'estímul a ser creatius. Entre els inconvenients, la manca d'alguns recursos necessaris —personals, econòmics, estructurals...—. Una altra característica és la coexistència de dues realitats ben diferents que, de fet, enriqueixen el conjunt: el món més industrial del Baix Llobregat i el més rural de les comarques del Penedès, l'Anoia i el Garraf. També ens identifica el Monestir de Montserrat, que pertany a la nostra diòcesi.

Quins punts pendents estan en vies de ser resolts?

Punts pendents en tenim molts, tot i que al llarg d'aquests quatre anys hem anat avançant en diversos Objectius Pastorals. Entre els pendents: l'acabament de la «Casa de l'Església», que ja s'ha començat a construir; la concreció i consolidació del Patrimoni; la creació de la Càritas Diocesana; la coordinació dels diversos organismes de la Cúria i la planificació dels que falten. I un punt sempre pendent: anar avançant com a Església, amb fidelitat a Jesucrist.

El bisbe Agustí, per Nadal, va redactar una carta pastoral amb motiu de la crisi econòmica que ha estat molt ben acollida. El ressò ha arribat més enllà de la diòcesi...

L'actualitat i la importància del tema i el fet que un bisbe l'hagi tractat obertament ha motivat que aquesta carta pastoral hagi estat, certament, acollida amb interès. Crec que és molt important que l'Església també digui quelcom referent a temes de tipus social, principalment quan aquests afecten moltíssimes persones. Cal dir que s'han organitzat taules rodones de presentació del document a Viladecans i a Vilanova i la Geltrú, amb la presència del bisbe Agustí.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

Diumenge 19 d'abril.—A l'Acadèmia Mariana, de 2/4 de 10 del matí a la una del migdia, Jornada de Formació amb el tema «Els joves, ara què?». Organitza el Moviment de Professionals Cristians i col·laboren la Delegació de pastoral de joves i la Delegació de pastoral universitària.

Diumenge dia 19 d'abril.—A les 8 del vespre a la parròquia de la Mercè de Lleida, representació de TODA PASIÓN VIVIENTE. Amb celebració de l'Eucaristia. L'acte finalitzarà amb un acte lúdic per ha tothom.

Diumenge 19 d'abril FESTA DE LA DIVINA MISERICÒRDIA.—Se celebrarà a la Santa Església Catedral de Lleida a les 18.30 h. Exposició del Santíssim, a continuació Rosari de la Divina Misericòrdia i Acte de Consagració. A les 19.30 h Santa Missa que presidirà el vicari general de la Diòcesis mossèn Joan Ramon Ezquerro, Al final es podrà venerar la relíquia de santa Faustina Kowalska.

Dilluns 20 d'abril.—Curs de bíblia a la parròquia Santa Maria Magdalena, de les 19.30 a les 20.30 h, amb Mn. Jaume Pedrós i Solé.

Dissabte 25 d'abril.—De 4 a 7 de la tarda, recés a la capella del Santíssim de la catedral: xerrada, silenci, Eucaristia. Amb Mn. Daniel Turmo (entrada pel lateral del c/ Almuadí Vell).

Dissabte 25 d'abril.—Trobada diocesana de joves.

Dissabte 25 d'abril.—De 10.30 a 12.45 h, al santuari Santa Teresina, seminari sobre l'espiritualitat del Carmel.

Divendres 24 (de 18.30 a 21.30 h) i dissabte 25 d'abril (de 9.30 a 12.30 h).—Seminari sobre **La Seu Vella**. Tindrà lloc al rectorat i el ponent serà Joan Ramon González, president de l'Associació d'Amics de la Seu Vella. Organitzen: UdL, IEI, FJM i l'IREL.

Agenda actualitzada a la pàgina web:
www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

Tridu per la festa de la Verge de Montserrat

Divendres 24 d'abril, Eucaristia a la parròquia de La Gradella a les 7 de la tarda. Dissabte 25, Eucaristia a la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida a les 8 de la tarda. Diumenge 26, a les 10 de la nit, Vetlla de Santa Maria al monestir de Montserrat. La Confraria organitza un autocar per assistir-hi. Informació i inscripcions a la llibreria Ramon Llull (c/ La Palma 9. Tel. 973 282 423) o a la Confraria, al 973 270 338 i 973 232 480.

Dilluns 27: Diada de la Mare de Déu de Montserrat: a les 9 del matí a la catedral, Eucaristia a l'altar de la patrona, a les 7.30 de la tarda: Concelebració eucarística presidida pel Sr. Bisbe Joan Piris Frígola i cantada pel cor de la catedral de Lleida.

La Confraria organitza la **62 Romeria a Montserrat** del 7 al 14 de juliol. Informació i inscripcions als números de telèfon citat abans. En aquestes mateixes dates organitzen la **Colònia Qumran'09**, per a nens i nenes de 8 a 14 anys: Informació i inscripcions al tel. 973 240 130.

Jornada d'infants de l'arxiprestat de Gardeny

El dissabte 28 de març, a la parròquia de Sant Ignasi de Lloiola, es varen reunir més d'un centenar de nens que aquest any faran la Primera Comunió, de tot l'Arxiprestat de Gardeny (les parròquies de Santa Teresina, La Mercè, Sta. Ma. de Gardeny, St. Jaume i St. Ignasi i els col·legis dels Maristes, Episcopal, Dominiques i Claver). Amb el lema: UN AMIC ANOMENAT...

La trobada va ser molt entranyable i alegre i en ella es va veure el DVD de títol «Un amigo llamado Jesús» on es va repassar la vida i l'ensenyament de Jesús narrada pel seu amic i company St. Joan. També es va comptar la *Història d'un nen que volia fer la Primera Comunió*, en Genís era un nen que es preparava per a la Primera Comunió, però tenia algun que altre problema pel seu comportament, però en un somni, Jesús li canvia la vida i ell s'apropa cada vegada més als seus ensenyaments i arriba a ser un gran amic de Jesús. Es van fer unes reflexions als nens en relació amb el conte, per a que es donessin compte de quin és el seu comportament i quin ha de ser per arribar realment a ser un bon amic de Jesús. Per això se'ls va dir que amb la recordança que duen penjada havien de posar el seu nom, ja que ells són ELS AMICS DE JESÚS.

Tota la trobada va estar acompanyada de cants.

L'objectiu d'aquesta trobada és que els nens es donin compte que no estan únicament ells en el coneixement i descobriment de Jesús, sinó que hi ha molts altres nens i de diferents llocs que estan fent el mateix que ells.

En aquesta trobada es va donar a conèixer un concurs en el qual els nens han d'escriure una carta a Jesús. I de totes elles s'escollirà la millora de l'Arxiprestat.

Hem de donar les gràcies per la seva col·laboració al Jordi Nicuesa, el Pare Joan amb seva inestimable entrega, alegria i col·laboració, a tots els catequistes i l'Arxiprestat i així com a tots els nens i nenes que aquest any faran la Primera Comunió per la seva assistència i participació, ja que sense ells no s'hagués pogut fer.

Catequistes de l'Arxiprestat de Gardeny

Solidaritat amb els més vulnerables

Comunicat del 20 de març de la Plataforma d'Entitats cristianes, també presents a Lleida, solidàries amb els immigrants sobre l'avantprojecte de Llei Orgànica sobre Drets i Llibertats dels Estrangers a Espanya. Les entitats continuaran essent solidàries amb els més vulnerables encara que la llei ho prohibeixi.

Davant l'aprovació per part del Govern d'un projecte de Reforma de la Llei sobre Drets i Llibertats dels Estrangers a Espanya (Llei d'Estrangeria), les entitats cristianes sotassignants volen unir les seves veus i fer públic el seu rebuig a alguns articles d'aquest text.

Un cop més, les propostes legislatives enfoquen el tema de les migracions com un àmbit a regular amb normes restrictives i sancionadores. Obliden novament que els/les immigrants són persones, amb somnis, amb il·lusions i amb famílies que en depenen. Que han estat i poden seguir essent font de riquesa per al nostre país, tan humanament, com culturalment i econòmicament.

Més concretament, ens preocupen greument aquests aspectes del text (**dels quals, en aquest Full, prenem solament els títols, invitant a llegir la totalitat del text que trobareu, en tot cas, en la web del nostre bisbat: www.bisbatlleida.org**).

Risc que aflorin actituds de xenofòbia. Allargament del període màxim d'internament. Prohibició i penalització de la solidaritat humana. A més, introdueix un element greu —i èticament inadmissible— en castigar l'ajuda humanitària (moralment legítima, cristianament imprescindible) que particulars o entitats prestin a una persona immigrada en situació irregular i sense recursos. Restriccions al dret a viure en família. Limitacions al dret a l'educació. Tracte incorrecte als menors d'edat.

En conseqüència, les entitats cristianes que acollim persones procedents de països estrangers rebutgem sense paliatius els articles citats d'aquest avantprojecte i manifestem que no acatarem unes normes que contradiguin principis ètics fonamentals o que vulnerin els drets humans reconeguts en el Dret Internacional i en la nostra pròpia Constitució.

La plataforma està formada per les següents entitats:

ACO, ASSOCIACIÓN SOCIAL ESTE-OESTE, CÀRITAS, CINTRA-BENALLAR, CON VI VIM, CRISTIANISME I JUSTÍCIA, CRISTIANS PEL SOCIALISME, DELEGACIÓ DE PASTORAL OBRERA DE BARCELONA, DELEGACIÓ DE PASTORAL SOCIAL DE BARCELONA, EKUMENE, FUNDACIÓ ESCOLA CRISTIANA, FUNDACIÓ MIGRA-STUDIUM, GOAC-HOAC, GRUP DE JURISTES RODA VENTURA, JOC, JUSTÍCIA I PAU, INTERCULTURALITAT I CONVIVÈNCIA, PARRÒQUIA DE SANTA MARIA DEL PI, PASTORAL AMB IMMIGRANTS (PAI), RELIGIUSES EN BARRIS, UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA (URC), BAYT-ALTHAQAFÀ.

Visiteu la web del bisbat de Lleida, on trobareu informacions i més coses interessants. www.bisbatlleida.org

EL SETRILL

Diferents però iguals

Aceptem que la diferència entre els humans és un fet. I sabem que la igualtat és un dret. Allò que ens iguala és que tots som humans; la desigualtat és, doncs, una violació de la dignitat humana que ens iguala. Sovint, hi ha una lliscada de la diferència a la desigualtat: Uns més rics o més forts o més llestos que altres... La diferència, però, no pot justificar mai la desigualtat: el més fort tindria més

drets que el feble, el ric més drets que el pobre... Això esdevindria una selva amb la llei del més fort.

En la història humana hem vist com els més forts han inventat lleis i ideologies amb la pretensió de justificar el pas de la diferència a la desigualtat, cosa que ha portat conseqüències que encara imperen actualment. Som molts els qui creiem que hem de canviar de manera de pensar, a fi que puguem tam-

bé obrar coherentment. La diferència entre les persones no pot, en cap cas, justificar les desigualtats. Com podríem, doncs, negar drets als que són diferents de nosaltres? Quines serien, sinó, les raons?

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida